

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/32/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8512205840
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8512205840.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Škraba a JUDr. Jozefa Engela v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 10C 905/2012-128 zo dňa 11.12.2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 10C/905/2012-160 zo dňa 8.2.2016, jednomyseľne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením č.k. 10C/905/2012-160 zo dňa 8.2.2016.

Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Vranov nad Topľou napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením návrh na prerušenie konania ako aj žalobu zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca žalobou doručenu súdu dňa 28.9.2012, pôvodne vedenou na Okresnom súde v Starej Ľubovni pod sp. zn. 2C 118/2012 žiadal zaviazat žalovanú na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- € a titulom nemajetkovej ujmy sumu 1.155,- €, prípadne, aby medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Starej Ľubovni, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXX1 voči dlžníkovi S. S., J.. XX.XX.XXXX. Rovnakých nárokov sa s menšími odchýlkami domáhal žalobca aj ďalšími žalobami v konaniach, ktoré boli spojené na spoločné konanie, pôvodne vedené pred Okresným súdom Stará Ľubovňa sp. zn. 2C 119/2012 voči dlžníkovi H. Q., J. XX.XX.XXXX, sp. zn. 2C 120/2012, voči dlžníkovi M. Q., J.. XX.XX.XXXX, sp. zn. 2C 121/2012, voči dlžníkovi Š. S., J.. XX.XX.XXXX, sp. zn. 2C 122/2012, voči dlžníkovi S. S., J.. XX.XX.XXXX, sp. zn. 2C 123/2012, voči dlžníkovi Y. S., J.. XX.XX.XXXX, sp. zn. 2C 124/2012, voči dlžníkovi Š. H., J. XX.XX.XXXX, sp. zn. 2C 125/2012, voči dlžníkovi Z. S., J.. XX.XX.XXXX, sp. zn. 2C 126/2012, voči dlžníkovi D. H., J.. XX.XX.XXXX a sp. zn. 2C 127/2012, voči dlžníkovi Z. H., J..XX.XX.XXXX a sp. zn. 2C128/2012, voči O. S. S., J.. XX.XX.XXXX. Žalobca v písomnom podaní, súdu doručenom dňa 29.09.2014, požiadal súd o prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 7C 6/2010. Žiadal, aby súd toto konanie prerušil a to do zodpovedania otázok Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach. Svoju žiadosť o prerušenie konania

odôvodnil tou skutočnosťou, že zodpovedanie prejudiciálnych otázok má zásadný význam pre toto konanie, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Prvostupňový súd návrh žalobcu na prerušenie tohto konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 7C 6/2010 v celom rozsahu, ako nedôvodný zamietol. Z exekučného spisu 7Er 547/2009 vedeného proti povinnému S. S., mal zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená 25.9.2009, pričom súd exekučné konanie zastavil uznesením č. k 7Er547 2009-18 zo dňa 22.03.2011. Z exekučného spisu 5Er 125/2009 vedeného proti povinnému H. Q.-K., mal zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená 25.05.2009, pričom súd exekučné konanie zastavil uznesením č. k. 5Er 125/2009-22 zo dňa 15.02.2010. Z exekučného spisu 2Er 230/2009 vedeného proti povinnej M. Q. mal zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená 25.09.2009, pričom súd uznesením č. k. 2Er 230/2009-17 zo dňa 02.02.2010, v spojení v uznesení KS zo dňa 20.04.2010, exekučné konanie zastavil. Z exekučného spisu 6Er 38/2009 vedeného proti povinnému Š. S. mal zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená 09.03.2009, pričom súd uznesením č. k. 6Er 38/2009-16 zo dňa 04.05.2009, exekučné konanie zastavil. Z exekučného spisu 5Er 5/2009 vedeného proti povinnému S. S., mal zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená 12.01.2009 a bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora dňa 29.01.2009. Z exekučného spisu 5Er 340/2009 vedeného proti povinnej Y. S. mal zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená 25.09.2009, pričom súd uznesením č. k. 5Er 340/2009-36 zo dňa 03.03.2010, v spojení v uznesení KS zo dňa 11.06.2010, exekučné konanie zastavil. Z exekučného spisu 4Er 388/2010 vedeného proti povinnému Š. H. mal zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená 07.10.2010, pričom súd uznesením č. k. 4Er 388/2010-11 zo dňa

23.11.2010 v spojení s uznesením KS zo dňa 17.03.2011 exekučné konanie zastavil. Z exekučného spisu 7Er 92/2009 vedeného proti povinnému Z.J. S. mal zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená 20.07.2009 a bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora dňa 25.01.2010. Z exekučného spisu 6Er 341/2009 vedeného proti povinnému D. H. mal zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 23.11.2009 a konanie bolo uznesením č. k. 6Er 341/2009-19 zo dňa 15.03.2010 zastavené. Z exekučného spisu 2Er 199/2009 vedeného proti povinnému Z. H. mal zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 27.08.2009 a konanie bolo uznesením č. k. 2Er 199/2009-18 zo dňa 15.03.2010 v spojení s uznesením KS zo dňa 30.08.2010 zastavené. Z exekučného spisu 2Er 220/2009 vedeného proti povinnému S. S. mal zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 17.09.2009 a konanie bolo uznesením č. k. 2Er 220/2009-15 zo dňa 08.02.2010 v časti zastavené a bolo dňa 25.03.2010 vydané poverenie na výkon exekúcie. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že v prejednávanej veci, ako aj v spojených veciach si žalobca uplatňuje nárok na náhradu majetkových škôd a nemajetkovej ujmy, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadostiach na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote vrátane skutočností, že exekučný súd preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, v danom prípade rozsudky rozhodcovského súdu spôsobom odporujúcim zákonu. Uviedol, že bez ohľadu na rôzne výklady ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení pred 1.6.2011 a po tomto dátume, teda či pod slovné spojenie rozhodnutia v rozhodcovských komisiách a zmierov nimi schválených je možné a potrebné zahrnúť rozhodcovské rozsudky vydané rozhodcovskými súdmi alebo vydané jedným rozhodcom súd uviedol, že v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku uvedenú lehotu 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia exekútora považuje za mimoriadne krátku na to, aby mohol exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok, ako aj žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Navyše v predmetnom konaní a v spojených veciach nemal za preukázané nesprávny úradný postup, v danom prípade existenciu prietahov v konaniach ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nevydaním rozhodnutia v zákonom určenej lehote. Uviedol, že nebolo možné konštatovať zbytočné prietahy v konaniach exekučného súdu v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, lebo súd nezamietal návrhy na vydanie poverenia, ale exekučné konania zastavoval a v uvedených veciach exekučný súd konal sústredene bez prietahov a tvrdená nečinnosť exekučného súdu žalobcom v predmetných spojených žalobách nezodpovedá skutočnosti. V uvedených veciach bol opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia skúmal, či rozhodcovské rozsudky, ktoré boli podkladom pre ich vykonanie nezaväzujú povinných na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, prípadne právom nedovolené

alebo ide o plnenie odporujúce dobrým mravom. V zmysle ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2003 pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prieťahoch možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, v ktorom bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov by len takéto podklady boli podľa názoru súdu relevantné pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov. Zároveň mal súd prvého stupňa za preukázané, že bol opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadostí súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetných exekučných konaniach skúmal, či bola platne uzatvorená rozhodcovská zmluva. Konštatoval, že postup exekučného súdu v predmetných exekučných veciach nebol posudzovaním vecnej správnosti rozhodcovského súdu a nesmeroval ani k zrušeniu tohto rozhodnutia, ale iba realizoval svoje oprávnenia vyplývajúce mu z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vo vzťahu posúdenia, či exekučný titul - rozhodcovský rozsudok je alebo nie je v rozpore so zákonom. V prípade, ak by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by tak rozhodnutie majúce charakter tzv. ničotného právneho aktu. Prvostupňový súd poukázal na to, že nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že zo žiadneho ustanovenia procesného predpisu exekučnému súdu nevyplýva oprávnenie rozhodcovskú doložku posúdiť z hľadiska jej platnosti, keďže toto oprávnenie nesporne vyplýva z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V danom prípade bol plne opodstatnený a zákonný postup exekučného súdu, ktorý pri podaných žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská doložka bola uzatvorená platne. Záver exekučného súdu, že rozhodcovská doložka v danom prípade núti spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom - žalobcom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, vykazuje znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a preto uvedené neplatné zmluvné dojednanie nemohlo založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovské rozsudky, ktoré boli podkladom vyššie uvedených exekučných konaní a preto správne exekučný súd postupoval, ak tieto považoval za nevykonateľné. Nakoľko exekučný súd pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zistil, že exekučné tituly vo forme rozhodcovských rozsudkov predložených žalobcom ako oprávneným boli vydané v rozpore so zákonom dospel k správne záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre udelenie poverenia a konania zastavil. Uvedeným postupom exekučný súd neposudzoval vecnú správnosť rozsudku rozhodcovského súdu a ani nesmeroval k zrušeniu tohto rozhodnutia a ani si neosvojoval postavenie odvolacieho súdu. Exekučný súd iba skúmal, či predložené rozhodcovské rozsudky sú vykonateľným exekučným titulom a či ho vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednávať dané spory. Pri riešení tejto otázky nebol exekučný súd viazaný tým, ako ju rozhodcovský súd vyriešil a aj v rámci exekučného konania bol všeobecný súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky (IVÚS78/2011, uznesenie NS SR 6Cdo105/2011, 5Cdo375/2012, 6Cdo135/2012). Prekážka právoplatne rozhodnutej veci v zmysle ust. § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku patrí k procesným podmienkam konania a ich existencia v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. O prekážku právoplatne rozhodnutej veci ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a ak sa týka rovnakého predmetu a tých istých osôb. Totožný predmet konania je daný vtedy, ak ide o ten istý nárok vymedzený petitom vyplývajúci z rovnakých skutkových tvrdení, za akých už bol pôvodne uplatnený. O totožnosť účastníkov konania ide najmä vtedy, ak v novom konaní ide o ten istý nárok medzi tými istými účastníkmi, prípadne v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie. Prekážku rozsúdenej veci pre exekučné konanie však netvorí právoplatný rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní a to ani vtedy, ak exekučný súd skúma, či exekučný titul vo forme rozhodcovského rozsudku je materiálne vykonateľný. Z povahy rozhodcovského konania, ktoré je v zákonom vymedzených prípadoch alternatívnou možnosťou k súdnemu sporovému konaniu totiž vyplýva, že jeho výsledkom môže byť titul, splnenia ktorého sa možno domáhať vykonaním exekúcie (uznesenie NS SR z 5.12.2012 pod sp. zn. 6Cdo135/2012). Aj zo záverov rozhodnutia NS SR z 27.5.2013 pod sp. zn. 3Cdo 227/2012 a rozhodnutia NS SR 6Cdo135/2012 z 5.12.2012 je možné vyvodit' jednoznačný záver, že rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania a preto nim nemôže byť založená prekážka tzv. duplicitnej exekúcie.

Ani ničotné rozhodnutie rozhodcovského súdu nevyvoláva žiadne právne účinky a preto nemôže byť prekážkou veci rozhodnutej. Keďže v danom prípade žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o nesprávnom postupe exekučného súdu v predmetných exekučných veciach, ku ktorému malo dôjsť neprípustným preskúmaním exekučného titulu vrátane porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, podľa tvrdenia žalobcu lehoty zákonom určenej, súd prvého stupňa žalobu ako nedôvodnú zamietol. S poukazom na nepreukázanie tvrdeného nesprávneho úradného postupu ako zákonného predpokladu zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. Žalobca do ukončenia pojednávania vo veci samej nepreukázal ani vznik škody, ktorej náhradu si v konaní uplatnil v sumách predstavujúcich náhradu istiny s príslušenstvom nezaplatenej zo strany dlžníkov na základe uzatvorených úverových zmlúv proti povinným S. S., H. Q., M. Q., Š. Y. S., S. S., Y. S., Š. H., Z. S., D. H., Z. H. M. S. S.. Rovnako, ako pri nároku na náhradu škody, je povinný poškodený nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik nemajetkovej ujmy. Podľa názoru súdu, prípadná nevykonalosť pohľadávky nebola dôsledkom nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia exekučného súdu, ale nečinnosťou žalobcu, ktorý v pozícii veriteľa, na strane ktorého neexistovala zákonná prekážka na ich uplatnenie v občianskom súdnom konaní, si tieto v súdnom konaní neuplatnil. Žalobca nepreukázal základ nároku - vznik škody. Nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, keď nepreukázal existenciu atribútov: nesprávny úradný postup a vznik škody. Z dôvodu nepreukázania základných zákonných podmienok pre priznanie nároku za náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom prvostupňový súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že náhradu trov konania účastníkom nepriznal, nakoľko žalobca bol v spore neúspešný a žalovaná si trovy konania neuplatnila.

Proti rozsudku okresného súdu dal odvolanie žalobca. Uviedol, že súd rozhodol o merite veci na základe inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. Nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti, a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má za následok nesprávne súdne rozhodnutie. Takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy atď.. Dohovor zaväzuje zmluvné strany, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám čl. 6 ods. 1 zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote. Žalobca doložil v konaní ako dôkaz Znalecký posudok č. X/XXXX, vypracovaný L. Ú. D. W. I. G.. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Poukazuje tiež na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Žalobca navrhuje zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátiť na opätovné prejednanie.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením na neverejnom zasadnutí, v dôsledku čoho nebolo na odvolacom pojednávaní priamo zopakované, či doplnené dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa. Právnym dôsledkom takéhoto preskúmania veci je viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1, 3,4,5 a § 214 ods. 2 O.s.p.). Nakoľko však rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, bol termín verejného vyhlásenia rozsudku uverejnený v zákonom stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu a na internete (§ 156 ods.1,3 O.s.p.). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania,

pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1,3 O.s.p.). Krajský súd prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť ako vecne správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a k tomu dodáva:

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd skúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Exekučný súd z úradnej moci podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku má právo skúmať žiadosť o udelenie poverenia, čo je limitované 15-dňovou lehotou na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pri bezchybnom návrhu. Ak exekučný súd z

úradnej moci je oprávnený preskúmať žiadosť o udelenie poverenia, tak lehota 15 dní vždy platí len pre prípady vyhovieť návrhu a poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok neuvádza žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na udelenie poverenia. Pätnásťdňová lehota nie je stanovená v prípade, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom. Potom nedodržanie 15-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia o nevyhovieť návrhu súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je porušením práva oprávneného. Pre prípad neudelenia poverenia na vykonanie exekúcie nie je zákonom - Exekučným poriadkom stanovená lehota, aj keď sa žalobca domnieva, že aj v takomto prípade by mala platiť 15-dňová lehota na vydanie rozhodnutia o zamietnutí návrhu na udelenie poverenia.

Lehota na zamietnutie žiadosti na udelenie poverenia z Exekučného poriadku nevyplýva. Nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na vydanie rozhodnutia - urobenie úkonu v zákonom stanovenej lehote. Nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.. Ustanovenie § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. udeľuje právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom tomu, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Keď táto podmienka nároku na náhradu škody nie je osvedčená žalobcom, keďže sa nedá konštatovať nesprávny úradný postup, potom rozhodnutie okresného súdu je správne, pokiaľ súd žalobu zamietol.

Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom len v prípadoch, keď sa takýto nesprávny úradný postup preukáže. Ak neexistuje v Exekučnom poriadku lehota na vydanie rozhodnutia o neudelení poverenia súdnemu exekútorovi, nemôže sa žalobca domáhať náhrady škody, ak nedošlo k porušeniu právnej povinnosti súdom.

Odvolací súd poukazuje na to, že nie sú splnené ani podmienky na vyvodenie zodpovednosti za nesprávny úradný postup zadefinovaný v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak nebolo konštatované porušenie práva žalobcom v dôsledku prietahu v súdnom konaní, o čom je oprávnený rozhodnúť Ústavný súd, resp. na základe sťažnosti predseda okresného súdu. Neexistuje rozhodnutie Ústavného súdu SR či konštatovanie prietahov pred súdom prvého stupňa, potom neexistuje rozhodnutie týkajúce sa preukázania prietahu v súdnom konaní exekučným súdom. Novela § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. len bližšie zadefinovala podmienky pre konštatovanie prietahu v súdnom konaní ako predpokladu na uplatnenie nároku na náhradu škody nesprávneho úradného postupu. Ak kompetentný orgán nezistí nesprávny úradný postup, potom nie je možné vyvodiť zodpovednosť z nesprávneho úradného postupu aj vo forme náhrady škody.

Žalobca v konaní uplatňuje právo na náhradu škody, kde škodu predstavujú náklady na evidovanie pohľadávky žalobcu. Podľa odvolacieho súdu nestačí len samotné tvrdenie žalobcu o tom, že mu vznikli náklady, ktoré vyčísliť bez predloženia dôkazov vynaložených nákladov. Navyše sa jedná o administratívne náklady, ktoré má žalobca so správou pohľadávky a nemôže byť uplatnená ako náhrada škody pre porušenie povinnosti súdu v exekučnom konaní. Tieto administratívne náklady tak či tak nemôžu byť predmetom exekučného konania, pretože predmetom súdneho rozhodnutia je vždy pohľadávka prisúdená, nie dodatočné náklady žalobcu so správou tejto pohľadávky. Žalobca uplatňuje nemajetkovú ujmu, pri ktorej nepreukázal, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu došlo k ohrozeniu

legitímnych očakávaní v ohrození jeho podnikateľských aktivít, straty dôvery vedenia spoločnosti v súdnicstvo. Ide len o hypotetické uvažovanie žalobcu bez preukázania konkrétneho zásahu do sféry žalobcu. Keď žalobca poukázal na Znalecký posudok č. X/XXXX, tak súd tento znalecký posudok môže považovať len za ďalší dôkaz predkladaný žalobcom v konaní, pričom údaje z tohto znaleckého posudku nie sú verifikovateľné, kde znalec vychádzal výlučne z údajov poskytnutých navrhovateľom. Znalecký posudok je aj tak bez významu, pretože uplatnená náhrada škody vyjadruje len paušálne náklady, aj keď podložené znaleckým posudkom, pričom sa vykazujú náklady akejkoľvek administratívnej činnosti, nie priamo ku konkrétnemu nároku zo sporu. Nároky na náhradu škody sú skôr hypotetické, pretože vymedzujú všeobecný náhľad správy pohľadávky u žalobcu bez konkrétneho určenia, pričom výška škody v súvislosti s jednotlivými prípadmi porušenia povinnosti exekučným súdom má predstavovať konkrétnu náhradu materiálnej ujmy u žalobcu. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom, zatiaľ neosvedčeným a vznikom konkrétnej škody.

Čo sa týka nemajetkovej ujmy žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti s porušením práva, že samotné konštatovanie porušenia práva nebude dostatočným zadosťučinením. Výška nemajetkovej ujmy v konkrétnom prípade nie je žalobcom nijak preukázaná, najmä tvrdený postih žalobcu nesprávnym úradným postupom, čo by sa malo prejavíť v strate dôvery žalobcu v spravodlivosť. Z hľadiska morálnych aspektov z porušenia práva žalobcu sám žalobca vymáha pohľadávky, ktoré sú pochybné. Preto nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je pochybný.

Ak žalobca poukazuje na retroaktivitu pri použití § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., tak odvolací súd konštatuje, že ide o nepriamu retroaktivitu, pretože v ods. 1 je vymedzený nesprávny úradný postup a v ods. 2, ktorý je účinný od 1.1.2013, len bližšie definuje posudzovanie nesprávneho úradného postupu súdom, ktorého dôsledkom sú sťažnosti na prieťahy, prípadne na disciplinárne konanie, ktoré konštatoval Ústavný súd SR. Keďže neexistuje žiadne rozhodnutie týkajúce sa sťažnosti na prieťahy, nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup, ktorý je podmienkou na uplatnenie nároku na náhradu škody či nemajetkovej ujmy. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. len bližšie rieši otázku posúdenia nesprávneho úradného postupu, ale definovanie nesprávneho úradného postupu je stále uvedené v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného aj pred 1.1.2013. Aj táto námietka žalobcu v odvolaní nie je dôvodná.

Nie je dôvodná ani odvolacia námietka žalobcu, že súd nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, pretože z napadnutého rozsudku je zrejmé, že o tomto návrhu žalobcu prvostupňový súd rozhodol a to tak, že tento návrh žalobcu zamietol.

Odvolací súd sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom aj vo výroku o náhrade trov konania. Neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov konania a ako neúspešný účastník konania je povinný nahradiť úspešnému žalovanému trovy konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Keďže úspešný žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, preto okresný súd správne náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Z týchto dôvodov odvolací súd v súlade s § 219 ods. 1,2 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením č. k. 10C/905/2012-160 zo dňa 8.2.2016 potvrdzuje.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli, trovy nežiadal, preto mu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.